

Ongeschreven akkoorden

Marian Kramer

CP Romance

1.

“En dan het laatste agendapunt van deze vergadering: de oprichting van het filiaal van ons kantoor in Nederland.”

Dit was het moment waarop het saaie werkoverleg een interessante wending nam. Robert ging wat rechter zitten en richtte zijn blik op Derek Proctor, de bezielende eigenaar van Proctor and Son, het adviesbureau waar hij al jaren in dienst was. Derek liet zijn ogen over alle aanwezigen gaan; hij was als laatste aan de beurt. Zodra ze oogcontact maakten, gleed er een bemoedigende glimlach over Dereks gezicht.

“Alles verloopt zoals gepland. Een wervingsbureau heeft zich beziggehouden met de aanstelling van Nederlands personeel en ik moet zeggen dat dit prima verloopt. Ik zal echter pas helemaal tevreden zijn als een van jullie zich laat detacheren naar Nederland. Jullie expertise en ervaring zijn zaken die ik niet zonder meer aan onbekenden wil overlaten. Jullie ken ik, ik weet waar ik met jullie aan toe ben. Onze nieuwe Nederlandse collega’s zullen zich nog moeten bewijzen. Met de hulp van een van jullie heeft deze operatie de grootste kans van slagen. Mee eens?”

Robert wist waarom Derek zijn speech min of meer tot hem gericht had. Van de zeven voormalige economie- en rechtenstudenten aan de vergadertafel, nu allemaal respectabele accountants en financiële adviseurs, hadden Richard Proctor en hij als enigen Europees recht gekozen als afstudeervak. Nu bleek dit niet eens zo een slechte keuze geweest te zijn. Net als de anderen bromde hij instemmend.

“Iemand in gedachten misschien?”

De stem van Richard, Dereks oudste zoon en gedoodverfde opvolger in de familiezaak, klonk zo mogelijk nog cynischer dan anders. Richard hield zijn roofvogelachtige blik op zijn vader gericht, maar die haalde slechts even zijn wenkbrauwen op.

“Dat heb ik, ja. Robert?”

Gedurende enkele minuten was het getik van de antieke staartklok die ingeklemd stond tussen twee boekenkasten vol met stokoude wetboeken achter glas, het enige geluid in de vergaderzaal. De aanwezigen keken allemaal naar Robert en hij hoefde de uitdrukking in hun ogen niet te zien om te weten dat ze niet alle-

maal even nieuwsgierig naar zijn antwoord waren. Twee van hen kwamen niet voor een dergelijke detachering in aanmerking, de anderen waren allen getrouwd. Zij zouden óf met het hele gezin naar Nederland moeten verhuizen, of elk weekend terug moeten komen naar Peterborough. Over bleven de vrijgezelle Richard Proctor en hijzelf. En Richard? Tja, Richard... Met moeite onderdrukte Robert een lachje. Behalve dat ze tegelijk Cambridge doorlopen hadden, schoot Richards kennis van zaken meestentijds schromelijk tekort. Derek kwam er rond voor uit dat zijn oudste zoon hem teleurstelde. Richards interesse ging hem te veel uit naar geld, drank en vrouwen. Het kwam regelmatig voor dat Derek zijn zoon openlijk terechtwees en Robert hierbij als een soort lichtend voorbeeld aanhaalde. Want net als Richard was hij met zijn vijftig jaar nog steeds vrijgezel, maar hij vergat nooit dat na het weekend het echte leven weer begon. Hij was er de persoon niet naar om met een kater achter zijn bureau plaats te nemen. Richard nam de vernederende terechtwijzingen ogenschijnlijk luchtig op, maar Robert wist dat hij zijn vader erom verafschuwde. Tijdens hun gezamenlijke avonden uit, na een whisky of drie, spuwde Richard meer dan eens zijn gal over zijn vaders afkeuring. Steevast drukte hij Robert dan op het hart dat hij het hem niet kwalijk nam. Maar het feit dat juist hij door Derek gekozen was als voorbeeld, zat Richard duidelijk dwars. Het voegde een extra minpunt toe aan zijn onhebbelijke karakter. Richard was ontevreden met zijn bestaan, hij verfoeide zijn plichten en klaagde altijd over een tekort aan geld. Zijn vaders vermeende krenterigheid voerde hij steevast aan als reden hiervoor. Robert wist wel beter, toch hij deed zijn best zich te distantiëren van de familieperikelen van de Proctors.

Hij knikte langzaam in een antwoord op Dereks vraag. Naar Nederland gedetacheerd worden leek hem wel wat, het was tijd dat hij zijn horizon eens verbreedde. Er was niets wat hem aan Peterborough of Engeland in zijn geheel bond. Hij had geen familie meer en geen geliefde die om hem zou treuren. Alleen de bejaarde huishoudster en huisknecht zouden achterblijven in Peterborough Hills, het oude familiehuis dat al jaren door niemand anders dan alleen hen en hemzelf bewoond werd.

“Ik heb er geen bezwaar tegen.”

“Maar ik wel!” Richards stem sneed venijnig door de stilte. “Waarom wil je juist Robert naar Nederland sturen? Hij en ik hebben exact dezelfde opleiding en ervaring, het lijkt me dus helemaal niet zo’n uitgemaakte zaak als jij doet lijken.”

Derek Proctor trok een rimpel in zijn voorhoofd. Het viel Robert op hoe vermoeid hij eruitzag, de groeven rond zijn mond en ogen leken met de dag dieper te worden.

“Je weet best waarom ik Robert boven jou verkies voor deze baan. Robert is kundig en bedreven, hij heeft een haarscherp inzicht en daar ontbreekt het jou helaas aan. Maar het gaat mij niet alleen daarom. Jij zal in de nabije toekomst mijn plaats als algemeen directeur gaan innemen. Het is daarom van groot belang dat jij hier blijft. We zullen voor wat dit betreft een dezer dagen samen een aantal zaken bespreken, maar voor nu is het belangrijk te weten dat Robert bereid is naar Nederland te verhuizen. Kunnen we dan nu overgaan op de rondvraag?”

Dereks opmerking leek Richard te kalmeren. De rondvraag werd snel afgehandeld en de vergadering eindigde kort daarop. Robert bleef op Dereks verzoek achter om de details door te spreken. Het Nederlandse filiaal van Proctor and Son lag in het centrum van Rotterdam. Niet ver van het kantoor zou de zaak een gemeubileerd appartement in een luxe flatgebouw aan de oever van de Maas huren. Derek verwachtte van hem dat hij in de week volgend op de vergadering voor een kennismakingsgesprek naar Nederland zou afreizen. Daarna kon de detachering definitief gemaakt worden.

Richard zat op het puntje van Melanies bureau en wenkte hem zodra hij de eikenhouten deur achter zich dichttrok. Aan het gezicht van de secretaresse van vader en zoon Proctor kon Robert aflezen dat ze die laatste liever kwijt dan rijk was. Zijn komst bevrijdde haar. Richard stond op en sloeg hem joviaal op de rug.

“Wel, oude jongen, dat is nog eens een verrassing: Robert Hill gedetacheerd naar de Lage Landen. Weet je zeker dat je daar zin in hebt?”

Robert haalde zijn schouders op.

“Het is weer eens iets anders.”

“Zul je me niet missen”, plaagde Richard, “en onze avondjes uit?”

“Dat zal best wel. Maar het zal me heel wat hoofdpijn besparen.”

Zijn grapje lokte een daverende lach bij Richard uit. Diens bleke gezicht lichtte op en de roofvogelachtige blik van tijdens de vergadering maakte plaats voor pretlichtjes.

“Daar heb je helemaal gelijk in. En om dit te vieren zullen we ons vlak voor je vertrek voor een laatste keer te buiten gaan aan een overvloed aan drank. Ik zal Jill Luxton ook uitnodigen.”

Vervolgens wendde hij zich met een ondeugende grijns tot zijn secretaresse.

“En jij Melanie, heb jij zin in je bij ons illustere gezelschap te voegen?”

Melanie haalde nuffig haar neus op.

“Nee hoor, daar leen ik me niet voor.”

Na zijn bezoekje op zestien december 1999 aan Nederland keerde Robert tevreden terug naar het hoofdkantoor in Peterborough. Zowel het appartement als het kantoor was hem bevallen. Hij had zelfs al een splinternieuwe BMW gekocht. Die zou hij nodig hebben voor het werk en hij verkoos nu eenmaal eigen bezit boven een leaseauto. Voor het geld hoefde hij het niet te laten. Zestien jaar geleden had zijn vader zich van het leven beroofd en het was niet eens een probleem geweest dat de verzekeringsmaatschappij weigerde de levensverzekering uit te keren. Hij had van zijn vader niet alleen zijn financieel inzicht geërfd, maar ook het familiefortuin dat tijdens zijn vaders leven verdrievoudigd was. Volkomen ingewijd in het speculeren met aandelen, had hij diens investeringen voortgezet, en niet zonder succes. Hij had een feilloos gevoel voor het kiezen van de juiste aandelen die op de beurs bewezen hun geld meer dan waard te zijn. Richards pogingen hem hierin te evenaren, leidden veelal tot een averechts effect, zodat het nogal eens voorkwam dat hij zijn collega een tip gaf om het verlies weer goed te maken. Hij vermoedde dat dit een van de twee redenen was waarom Richard hem zou missen. De andere reden was te vinden in hun gezamenlijke uitjes.

In zijn verder vrij eentonige leven waren Richard Proctor en Jill Luxton de enige personen met wie hij iets van vriendschap deelde. Dit ging helemaal terug tot hun lagereschooltijd. Aangezien hun vaders met elkaar bevriend waren, zochten Richard en hij op

school gewoontegetrouw elkaar gezelschap. Ondanks hun verschillende karakters struinden ze bij tijd en wijle na schooltijd de buurt af en rookten samen hun eerste sigaret. Daar werden ze natuurlijk vreselijk misselijk van en hij had het direct maar bij die ene gelaten. Jill Luxton was de dochter van de schoonmaakster van huize Proctor. Zij had zich bijna ongemerkt bij hen aangesloten omdat ze na school regelmatig met haar moeder meekwam. Gedurende hun hele lagere schoolperiode vormden ze een onafscheidelijk trio, waarbij Richard als vanzelfsprekend de leidende rol op zich nam. Er was slechts één ding waarin hij zelf ongewild het leiderschap had en dat was het schoolwerk. Zowel Richard als Jill blonken niet uit in leren. Bij Richard had dit meer te maken met ongeïnteresseerdheid dan met onkunde. Jill was gewoon niet behept met een briljant stel hersenen, maar dit nam niet weg dat ze slim genoeg was zoveel mogelijk bij hem in de buurt te blijven. Hij hielp haar bij het maken van haar huiswerk en in ruil voor zijn hulp adoorde Jill hem.

Na de lagere school verloren Richard en Jill min of meer uit het oog. Pas toen ze hun studie op de universiteit van Cambridge afgerond hadden, kwamen ze haar weer tegen tijdens een avondje uit in de Bulls' Eye Inn. Ze was uitgegroeid tot een schoonheid van wereldklasse, met goudblond haar tot ver over haar schouders, een figuur om van te watertanden en een perfect gezicht. En ze had al een heel verleden achter zich. Ze had meegedaan aan missverkiezingen, was een tijdje fotomodel geweest en was al twee keer gescheiden. Nog geen jaar na haar eerste scheiding kreeg ze een contract aangeboden als model voor een groot modeblad. De eigenaar had zijn oog op haar laten vallen en het duurde niet lang voor ze elkaar onder grote publieke belangstelling het jawoord gaven. Jill genoot met volle teugen van de weelde die haar weldra omringde. Samen met haar echtgenoot bezocht ze elk jetsetfeest dat maar gegeven werd, maar helaas kon ze tijdens deze feesten haar ogen niet van het mannelijk schoon afhouden. Meer dan eens stortte ze zich in buitenechtelijke avontuurtjes, hierin alleen geëvenaard door haar al even ontrouwe echtgenoot. Na zeven jaar huwelijk besloten ze van elkaar te scheiden. Er werd een schikking getroffen die Jill met een waar fortuin achterliet. Ze zou nooit meer hoeven te werken en, zoals ze Richard en Robert met een gulle lach verzekerde, dit was ze ook niet van plan.

Die avond was reuze gezellig verlopen. Alleen Richard was tegen sluitingstijd zo dronken geweest dat hij door Jill en hem in een taxi naar huis gebracht moest worden. Jill had daarna aan hem gevraagd of hij mee wilde gaan naar haar huis. Het was absoluut niet moeilijk om het beeld van de spichtige Jill uit zijn lagere-schoolperiode in te ruilen voor de nieuwe Jill. En dat was het beeld van een sensuele, uiterst aantrekkelijke vrouw. De allereerste keer dat ze het bed met elkaar deelden, werd de inleiding tot een vreemde relatie. Noch Jill, noch hij wilde iets anders dan samen uitgaan en af en toe met elkaar vrijen. Jill gaf duidelijk te kennen dat zij van het leven en het geld dat ze had wilde genieten. Ze had geen behoefte aan een nieuwe man of een vaste vriend, zo drukte ze hem op het hart. Ze waarschuwde hem dat, als hij er moeite mee had dat ze net zo gemakkelijk met Richard of welke andere man dan ook het bed in stapte, hij haar dan maar beter uit zijn hoofd kon zetten. Maar dit was iets waar ze niet bang voor hoefde te zijn. Het laatste wat hij wilde, was een vaste relatie.

Voor zover Robert zich kon herinneren was het huwelijk van zijn ouders een hel geweest. Hun daverende ruzies hadden zijn jeugd getekend. Ze hadden ertoe geleid dat zijn moeder op een kwade dag de benen nam. Tot dat moment had hij een hechte band met haar gehad. Aangemoedigd door haar had hij van zijn vijfde tot zijn twaalfde jaar intensief piano gespeeld, eerst onderricht door haar en later door een muzikleraar. Die had hem een wonderkind genoemd en had erop aangedrongen dat hij naar het conservatorium zou gaan. De muziek was alles voor hem geweest, pas als hij achter de zwart met witte toetsen plaatsnam, leek hij echt te leven.

Het plotselinge vertrek van zijn moeder bracht hem volkomen uit balans. Het zorgde ervoor dat hij de prachtige vleugel in de salon van Peterborough Hills niet meer aanraakte. Hij bezwoer zichzelf dit pas weer te doen als zij terugkwam. Maar ze kwam niet terug. Tot zijn grote verdriet was er zelfs geen contact meer tussen hen beiden. In de vakanties en tijdens de feestdagen verguisde zijn vader zijn weggelopen vrouw. Verbitterd als hij was, beweerde hij dat ze nooit van hen gehouden had. Uiteindelijk kreeg dit zijn weerslag op hem. Hij raakte in zichzelf gekeerd, twijfelde aan haar, maar vooral aan zichzelf. Hij vroeg zich ongewild af wat hij ver-

keerd gedaan had dat ze was weggegaan, zonder afscheid te nemen, zonder nog contact met hem te willen.

In de jaren die volgden, speelde hij alleen op kostschool nog piano en ook daar kreeg hij keer op keer te horen dat hij voorbestemd was om naar het conservatorium te gaan. Zijn vader was hier faliekant op tegen. Hij verafschuwde muziek, met name de klassieke. Hij stond erop dat zijn enige zoon in zijn voetsporen zou treden. Aangezien hij net als zijn vader gevoel had voor economie, was dat pleit al gauw beslecht. Het spelen met cijfers zat hem in het bloed en toen het tijd was om te kiezen tussen een carrière in de muziek of in het bedrijfsleven, viel de keuze bijna als vanzelfsprekend op het laatste. Een deel van hem vond het afschuwelijk om deze richting uit te gaan. Dat deel verlangde naar de overgave in de muziek, naar het in harmonie zijn met een wereld die hemelsbreed verschilde van de harde zakenwereld. Maar dat deel van hem hunkerde wanhopig naar de steun en aanmoediging van zijn verdwenen moeder, naar het gevoel dat zij ooit met elkaar gedeeld hadden en dat zijn vader hem niet kon geven.

De dood van zijn vader kwam even onverwacht als de verdwijning van zijn moeder, jaren daarvoor. Tijdens de vakantie tussen zijn middelbareschooltijd en het begin van zijn universitaire studie kreeg zijn vader een brief uit Amerika. Robert wist dat zijn vader een tweelingbroer had die ooit naar de Verenigde Staten verhuisd was en die eigenlijk op elke denkbare manier met de familie gebroken had. Zijn brief was de aanleiding tot de zelfmoord van zijn vader. Er had in gestaan dat zijn verdwenen moeder, Celia, het leven gelaten had in een treinongeluk. Volgend op dit bericht sloot zijn vader zich op in zijn kamer. 's Nachts verliet hij het huis, zocht de treinbaan op en wachtte op de eerste de beste trein waar hij zich zonder pardon voor gooide. In zijn afscheidsbrief schreef hij dat hij Celia de dood in gedreven had. Hij bekende dat ze in de jaren tussen haar verdwijning en haar dood ontelbare malen geprobeerd had in contact met haar kind te komen, maar dat al haar pogingen gestrand waren op zijn wraakgevoelens. Hij kon niet verder leven met deze wetenschap en liet hem, zijn enige kind, volkomen alleen achter.

Het hele gebeuren had Robert emotioneel zo aangegrepen, dat hij in zijn onmacht de werkloze vleugel in de salon van het acht-

tiende-eeuwse Peterborough Hills met een bijl in stukken had gehakt. Hij zwoer nooit meer een toets aan te raken en stortte zich met alle wrok en overgave die hem restte op zijn rechten- en economiestudie. Het speculeren op de aandelenmarkt dat zijn vader gedaan had, zette hij in eerste instantie voort met ware doodsvrechting. Hij zette onwaarschijnlijke bedragen in, was er onbewust op uit zich in het verderf te storten. Het lot was het echter niet met hem eens. In plaats van grote verliezen te lijden, vond het tegenovergestelde plaats. Tegen de tijd dat zijn zelfvernietigingsdrang afnam en hij zich wat gematigder ging opstellen, was zijn fortuin alleen maar gigantisch gegroeid. Het werd Robert duidelijk dat hij niet voor financieel ongeluk in de wieg gelegd was. Toch was er iets wat hem op hardnekkige wijze was bijgebleven. Hij had geen behoefte aan 'liefde'. Hij had gezien wat dit met een man en een vrouw kon doen en daar paste hij voor. Al wat hij wilde, was genieten van wat de wereld te bieden had, maar dan ongebonden. Als laatste telg van de familie, de overigens kinderloze oom in Amerika niet meegerekend, zou hij de familienaam mee het graf in nemen. Het fortuin dat hij en zijn voorouders bijeen vergaard hadden, zou hij aan Proctor and Son schenken.

Het werk op het kantoor van zijn vaders oude vriend was zo langzamerhand zijn levensvervulling geworden. En omdat hij niemand anders had aan wie hij zijn geld wilde nalaten, had hij in de week voor zijn detachering naar Nederland samen met Richard een testament opgesteld. Daarin had hij zijn wensen kenbaar gemaakt. Richard had beroepshalve gevraagd of hij zeker van zijn zaak was, maar toen hij hier instemmend op geantwoord had, had hij er niet op aangedrongen zijn gulheid nog eens te overdenken. Ook Derek zelf, zijn getuige voor het officieel maken van het testament, was verheugd geweest over zijn beslissing. Wel zei Derek dat hij als eerste begunstigde voor zijn vermogen toch liever een vrouwelijke partner gezien had.

Zoals beloofd had Richard Jill gevraagd om naar de Bulls' Eye Inn te komen voor het afscheidsfeestje. Richard had geen vierde deelneemster voor de fuif gezocht. Hij had besloten dat dit een intieme gelegenheid was, zo sprak hij tijdens zijn afscheidsspeech. Ze deelden immers een verleden van vriendschap waar geen vierde

persoon bij gewenst was. Richard werd zelfs een beetje sentimenteel. Hij dronk weer eens te veel en liet zich - zoals wel vaker voorkwam - door Jill en Robert in een taxi naar huis brengen.

Robert hield zijn hoofd liever helder, hij wilde zijn grip op de realiteit niet verliezen. Pas bij Jill thuis ging hij over zijn taks heen, eigenlijk alleen maar omdat zij dat ook deed. Ze was melancholiek, zei hem keer op keer dat ze hem zou missen. De manier waarop ze de liefde met elkaar bedreven was hartstochtelijker dan anders, alsof er toch meer tussen hen was dan alleen seksuele aantrekkingskracht en een gedeeld verleden. Na het vrijen praatten ze nog wat met elkaar. Tijdens het roken van te veel sigaretten naar zijn zin gaf Jill te kennen dat ze het dom vond om elkaar te schrijven, maar ze wilde ook niet dat hij haar vergat. Ook al was hij dat wel met haar eens, toch boezemde de gedachte dat hij bijna ongemerkt in een vaste relatie zou rollen hem angst in. Desondanks was er tussen Jill en hem iets aan het ontstaan wat hij niet kon ontkennen. Hij weigerde het echter verliefdheid te noemen.

Ze spraken af om tijdens de zomervakantie met elkaar te gaan zeilen. In de tussentijd zou hij, als hij een weekend zou overkomen, contact met haar opnemen om uit te gaan. Zonder Richard, grijsden ze met een blik van verstandhouding tot elkaar. Na deze belofte zocht Robert zijn kleren bij elkaar en belde een taxi. Ook al wees de wekker tien voor drie aan en voelde hij zich draaierig door de drank, hij moest en zou deze laatste nacht in Engeland in zijn eigen bed doorbrengen, in een slaapkamer waar niet de doordringende geuren van sigarettenrook en parfum met elkaar om een eerste plaats vochten.

Zijn afscheid van Peterborough Hills en Rosy en Freddy Benshop was bewogen. Robert kende het echtpaar heel zijn leven al. Ze waren het prototype van het ouderwetse Engelse personeel. Rosy hield ervan hem te verwennen. Ze bakte alles zelf en was een ster in het maken van een stevige stoofpot. Het viel haar zwaar dat hij vertrok. Rosy pinkte een traan van haar rode wangen en kniep met haar andere hand bijna zijn rechterhand fijn. In een opwelling trok Robert de oude vrouw naar zich toe om haar te omhelzen. Ze rook net als de keuken van het huis, naar een mengelmoes van boenwas en allerhande etensgeuren. De uiting van zijn genegenheid bracht

Rosy van haar stuk. Ze huilde hoorbaar en drukte haar betraande gezicht tegen zijn donkere trenchcoat.

“O, meneer Robert... Nu blijft er helemaal niets meer over!”

“Kom-kom, Rosy”, trachtte hij haar te troosten, “net alsof mijn aanwezigheid voor zoveel levendigheid zorgt! Bovendien, ik zal heus zo af en toe terugkomen om van je heerlijke stoofpot te genieten.”

Rosy maakte zich van hem los. Ze viste een zakdoek uit een zak van het vest waarin hij haar als het ware kon uittekenen, en snoot haar neus. De zakdoek verdween weer in haar vestzak. Met een moederlijk gebaar trok ze zijn jas recht en na een paar knikken van haar grijze hoofd keek ze naar hem op om zijn blik te zoeken.

“Dat is u geraden, meneer Robert!”

Freddy had zich met een licht gebogen hoofd op de achtergrond gehouden. Het schriele mannetje was het tegenovergestelde van zijn mollige, ietwat slordig geklede vrouw. Hij was tanig en droeg altijd onberispelijke pakken van een kastanjebruine kleur met gouden knopen op de revers. Zijn grijze haar werd platgehouden door gel en was veelal bedekt door een pet die perfect bij het pak paste. Na Rosy's woorden zocht Freddy zijn blik.

“Weet u zeker dat ik u niet weg hoeft te brengen?”

“Heel zeker. Jill Luxton gaat toch naar Londen, ze heeft aangeboden dat ik met haar mee kan rijden. Dat bespaart jou immers een vermoeiende rit.”

“Die rit kan me niks schelen”, bromde Freddy op een toon die nog het dichtst beledigd-zijn benaderde.

Robert glimlachte om hem. Hij voelde instinctief aan dat Freddy geen omhelzing wenste zoals hij Rosy gegeven had, dus schudde hij hem stevig de hand.

“Dat weet ik, Freddy, echt. Maar het is onzin om geen gebruik te maken van Jills aanbod. Zorg jij nu maar dat alles hier net zo perfect blijft als nu. En rij af en toe in de auto's, zodat ze niet lui worden.”

Terwijl Freddy instemmend knikte, hoorde Robert een auto naderen. Hij opende de zware voordeur om te zien hoe Jills kanariegele Celica Sport kwam aanscheuren door de bocht in de weg die leidde naar het majestueuze familiehuis.

Hij had geen woord teveel gezegd over de staat waarin huis en tuin verkeerden. De perken werden keurig bijgehouden, zelfs in de

winter. De hoge, oude bomen gaven het landgoed iets statigs. Het huis zelf, gebouwd in 1796, was een karakteristiek stukje Engelse architectuur, met schuine geveltjes en vele schoorstenen, opgetrokken uit een wat somber aandoende, rode baksteen. De kleine ramen, met daarachter fluwelen gordijnen, zorgden ervoor dat van buitenaf zo goed als niet naar binnen gekeken kon worden. Ook daar overheerste het antiek, de hang naar vroeger tijden. Even schoot Robert het beeld van het gemeubileerde appartement in Rotterdam te binnen. Daar was geen antiek te bekennen geweest. De meubels waren strak en modern, de inrichting sober, als het ware wachtend op een bewoner die er leven in zou blazen. Hij stak zijn hand op in een groet naar Jill, pakte zijn twee koffers op en verliet het bordes. Rosy en Freddy trokken zich terug in de hal. Freddy hield een beschermende arm om zijn vrouw heen geslagen en beiden glimlachten dapper naar hem terwijl hij instapte naast Jill. Ze drukte het gas in en toeterde luidruchtig tijdens het wegrijden. Nog één moment keek Robert achterom. Peterborough Hills werd kleiner en kleiner en verdween uiteindelijk achter de kale bomen.

2.

Marijke van den Berg zette haar tas op haar bureau, haalde de sleutels uit het sleutelkastje en maakte haar kasten open. Vervolgens zette ze haar pc aan en logde in op het netwerk om snel haar e-mail te bekijken. Pas daarna deed ze haar jas uit, hing deze aan het haakje achter de deur en toog naar het toilet. Zoals gewoonlijk was ze als eerste van haar afdeling op kantoor, iets waar ze gebruik van maakte door haar gezicht hier op te fleuren met een beetje make-up in plaats van thuis. Het was niet omdat ze een vroege vogel was, maar gewoon vanwege de bustijden. Een beetje melancholiek bedacht ze dat een eigen auto heel wat gemakkelijker zou zijn. Helaas kon ze zich die niet veroorloven. Tevreden glimlachte ze even later tegen haar spiegelbeeld. Met een enkele beweging van haar vingers streek ze haar halflange haar wat beter in model en wandelde terug naar haar eigen plek.

“Goedemorgen Marijke”, hoorde ze iemand in het Engels zeggen.

Haar baas stak zijn hoofd om het hoekje van haar deur en ze groette glimlachend terug. Ed Chausz, de manager van de Onderzoeks- en Ontwikkelingsafdeling van Polyac was een corpulente, kleine man met een bijna afzichtelijk te noemen gezicht. Hij was echter bijzonder vriendelijk en Marijke kon dan ook prima met hem opschieten. Ze werkte nu vier maanden bij het chemische bedrijf als secretaresse van Ed Chausz en zijn afdeling. Behalve dan dat het bedrijf met het openbaar vervoer niet gemakkelijk te bereiken was, had ze het hier erg naar haar zin. Ze hoopte vurig dat haar uitzendcontract op den duur in een vast dienstverband omgezet zou worden. Ed zwaaide met zijn mok en vroeg of ze ook koffie wilde. Marijke knikte en liep samen met hem naar de koffieautomaat. Onder het tappen van twee verse koppen koffie luisterde ze naar zijn geanimeerde verslag over zijn vrije dagen.

In de agenda stond dat algemeen directeur Hartman om elf uur met een gast bij Chausz op bezoek zou komen. Polyacs grote baas arriveerde stipt op tijd.

“Hallo Marijke, is hij vrij?”

Op het horen van Hartmans stem keerde Marijke het beeldscherm haar rug toe en keek hem glimlachend aan. Achter Hartman zag ze een lange, haar onbekende man staan, die hem iets in het oor fluisterde direct nadat zijn blik die van haar gekruist had. Ze kon zijn woorden echter duidelijk genoeg verstaan: hij wilde aan haar voorgesteld worden! Hartman grijnsde jongensachtig om het verzoek.

“Mag ik je voorstellen aan Robert Hill van Proctor and Son? Robert, dit is Marijke van den Berg, de secretaresse van Ed Chausz.”

Terwijl Marijke overeind kwam, voelde ze ongewild het bloed naar haar wangen stijgen. Robert Hill was een kop langer dan zij, ze moest naar hem opkijken om nogmaals zijn blik te kunnen ontmoeten. Hij droeg een driedelig antracietgrijs kostuum dat hem bijzonder goed stond. Hij stak een hand naar haar uit en verlegen door de onverwachte belangstelling liet ze haar hand in de zijne glijden. Met zijn blik op de hare gefixeerd, gaf hij met nadruk aan dat het hem een genoegen was haar te ontmoeten. Iets in zijn donkerblauwe ogen zorgde ervoor dat de blos op haar wangen dieper werd. Bang dat het kloppen van haar hart in haar hand te voelen was, schonk ze hem een nerveuze glimlach. Gelukkig zorgde Ed Chausz zorgde voor redding in deze vreemde situatie. Nog voordat er meer woorden gewisseld konden worden, zwaaide zijn deur open. Marijke maakte van de gelegenheid gebruik om haar hand terug te trekken. Ze keek toe hoe de mannen elkaar begroetten en voelde dat ze zichzelf binnen een paar seconden weer onder controle kreeg. Het lukte haar zelfs een grapje te maken toen Ed vroeg of ze voor koffie wilde zorgen. Ze pakte het dienblad dat ze voor hen klaar had staan op en drukte hem dit grijnzend in zijn handen.

“De koffie is klaar, Ed, maar zoals je weet ben ik een geëmancipeerde secretaresse. Inschenken kunnen jullie vast en zeker zelf wel!”

Ze voelde de geamuseerde blik van Robert Hill nog eenmaal op zich gericht, daarna verdween hij met Hartman en Chausz in de kamer naast die van haar. Eindelijk was ze weer alleen.

Ze liet zich terug op haar stoel zakken en werd zich nu pas bewust van het koude zweet dat op haar rug prikte. Wat een stuk! De intense, donkerblauwe ogen in het bleke, typisch Engelse gezicht zouden vast en zeker nog lang in haar geheugen gegrift blijven

staan. Wat een verschil met Henk, kon ze niet nalaten te denken. Onwillekeurig gleden haar gedachten terug naar haar scheiding, iets meer dan een jaar terug. Het was een moeizaam gebeuren geweest, waar ze eigenlijk al jaren naartoe geleefd had.

Kort na haar achttiende verjaardag was ze Henk Leenders, een klasgenoot van haar oudere broer, tegen het lijf gelopen in de plaatselijke strandtent. Ze wist dat hij net een ongelukkige liefde achter de rug had. Hij had een vriendin van een andere gezindte gehad en zowel haar ouders als de zijne hadden niet gewild dat ze met elkaar omgingen. Volgens haar was dit voor Henk de reden geweest zijn heil te zoeken in de drank. Zelf kwam ze ook uit een gezin waar de kerk een grote rol speelde. Haar vader leidde al zo lang als ze zich kon herinneren het kerkkoor en haar moeder was lid van een aantal groepjes dat zich bezighield met de ouderen en minder bedeeden. In het gezin was het vooral haar moeder die teleurgesteld geraakt was in de levensloop van haar drie oudste kinderen. Zij hadden er allemaal voor gekozen het huis op jonge leeftijd te verlaten en de kerk goeddeels de rug toe te keren. Haar moeders teleurstelling hierover had ervoor gezorgd dat ze haar twee jongste dochters Marijke en Liz emotioneel verwaarloosd had. De extraverte Liz leek hier niet zo mee te zitten, maar Marijke had het erg moeilijk gehad met haar moeders afwijzende houding. In Henk dacht ze een zielsverwant te hebben gevonden.

Helaas bleek het verhaal van Henks verloren liefde minder romantisch in elkaar te steken dan wat zij gehoord had. Toch sluismerde het nog lang na in haar fantasierijke geest. Na iets meer dan een half jaar verkering verloofden ze zich en besloten te gaan samenwonen. Achteraf bezien waren ze hier veel te snel mee geweest.

Henk bleek verknocht te zijn aan uitgaan. In het begin liep zij stevast met hem mee van kroeg tot kroeg, al was het alleen maar om haar ouders te choqueren en om inspiratie voor haar schrijf-hobby op te doen. Maar na een tijdje hield ze het kroegenlopen wel voor gezien. Zij had heel andere plannen met haar leven. Ze verlangde ernaar een gezin te hebben en Henk liet doorschemeren hetzelfde te willen als zij. Hij was enig kind en maakte haar keer op keer wijs dat hij niets liever wilde dan een stuk of drie kinderen. Aan haar voorwaarde om te trouwen voordat ze daaraan zouden

beginnen, zou hij tegemoetkomen zodra ze geld genoeg gespaard hadden. Henk kon echter absoluut niet met geld omgaan en met hun uitgavenpatroon leek het onmogelijk om ooit te trouwen. De frustratie hierover leidde met de regelmaat van de klok tot spetterende ruzies tijdens welke Henk haar in niet mis te verstane bewoordingen naar het hoofd slingerde dat ze krenterig en controlerend was. Uit het veld geslagen, maar onverminderd volhardend in haar liefde, zette zij keer op keer alle zeilen bij om de brokstukken van hun relatie weer aan elkaar te praten.

Een kind was er uiteindelijk toch gekomen. Marijke wierp een blik op de foto op de archiefkast, vanwaar twee grote blauwe ogen haar stralend toelachten. De komst van Renske had haar leven compleet veranderd. Ondanks alles was zij het mooiste wat haar was overkomen. Met Renskes komst was het noodzakelijk gebleken een oppas te zoeken, want ze wilde wel degelijk blijven werken. Niet alleen om het geld dat ze hard genoeg nodig hadden, maar ook vanwege de contacten met andere mensen. In de weken thuis na de bevalling was ze tegen de muren opgeklimmen van eenzaamheid. Zelfs haar grote passie schrijven had haar tijdelijk in de steek gelaten. Ze had urenlang futloos op de bank voor de televisie gelegen, niet in staat een letter op papier te zetten, wachtend tot de baby weer begon te huilen. Want dat deed ze bijzonder veel. Renske was net geen huilbaby geweest, zei ze wel eens. En hoewel zij zich vaker dan haar lief was verloren gevoeld had door de huilbuien van haar kind, hadden deze haar net niet wanhopig genoeg gemaakt om professionele hulp te zoeken.

De band met haar eigen moeder was door Renskes komst niet veel veranderd. Zij verweet haar dat ze niet getrouwd was en ging haar eigen weg, zonder zich al te veel van haar en haar kleindochter aan te trekken. Voor Henk was de komst van hun kind helaas nog steeds geen reden om zijn kroegenloperij op te geven. Uit balans door de veranderingen in haar leven en de zorg voor hun kind had zij zich nog even aan haar oude idealen vastgeklampt. Nu hij vader was moest Henk toch wel veranderen, volwassen worden? Maar het was ijdele hoop. Op de een of andere manier liepen hun verhitte woordenwisselingen uit op beloften op beterschap van zijn kant, die hij bijna zonder uitzondering niet waar maakte.

Marijke leunde achteruit op haar stoel en sloot een moment haar ogen. Ze dacht terug aan haar laatste jaren met Henk, aan de tijd dat ze wel wilde opstappen, maar wist dat ze dit niet kon. Ze had geen geld, net zo min als hij. En weggaan bij hem, terwijl ze slechts een parttime baantje had, zou het slechtste geweest zijn dat ze kon doen. Ze moest immers aan Renske denken.

De kentering in hun relatie kwam toen het kantoor waar ze werkte rigourees ging reorganiseren. Ze kwam zonder pardon op straat te staan, maar weigerde om bij de pakken neer te gaan zitten. Aangezien Henks ouders aanboden bij te springen met oppassen, kon ze zich fulltime beschikbaar stellen bij de uitzendbureaus in de buurt. Henk vond dat fulltime werken geen goed idee, maar zij merkte tegen haar eigen verwachting in dat het haar opperbest beviel. Het was immers een uitstekende vlucht uit haar verder uitzichtloze bestaan. Na een aantal korte opdrachten en na acht maanden gedeeltelijk op detacheringcontract voor een leuk bedrijf te hebben gewerkt, kwam ze toch zo'n drie maanden in de WW terecht. Het was vreselijk en niet alleen vanwege het kelderen van haar loon. Het thuis te moeten zitten wachten op een man die ze liever kwijt dan rijk was, had haar vervuld met diepe afkeer.

In die tijd was ze innerlijk nogal aan het veranderen. Tijdens haar laatste baan in Spijkenisse had ze een jongeman ontmoet voor wie ze ondeugende gevoelens was gaan koesteren. Hij heette Alex, had het figuur van een Griekse god, donker stekeltjehaar en een expressief gezicht met brutaal schitterende ogen. Hij had een vlotte babbel en verschilde werkelijk hemelsbreed van Henk. Natuurlijk was Alex niet vrij, maar dit nam niet weg dat ze over hem kon fantaseren zo veel ze wilde. En fantaseren deed ze. Het schrijven nam een steeds grotere plaats in haar leven in, bijna elke avond bracht ze achter haar computer door. Henks afkeurende blikken negeerde ze zonder pardon. Het kwam steeds vaker voor dat of hij, of zij als eerste naar bed ging. Seks werd beperkt tot een enkele, geforceerde keer per maand. Ze schreef dat de stukken er vanaf vlogen, kinderlijk blij de werkelijkheid te kunnen ontvluchten. Het uiterlijk van Alex stond model voor de hoofdpersoon in het verhaal waar ze aan werkte en ze besepte dat het voor Henk af en toe moest lijken alsof ze dolverliefd op iemand anders was. Maar dat was ze niet. Ze was gewoon helemaal hoteldebotel door Alex' seksuele

aantrekkingskracht op haar. Het fantaseren over hem had haar gevoelens van vrouwelijkheid weer laten ontwaken. Ze wilde liefde voelen, eindelijk seks ervaren zoals het hoorde te zijn: intens en hartstochtelijk. Langzaam maar zeker keerde haar gevoel van eigenwaarde terug. Ze begon te beseffen dat ze niet alleen Henks partner en de moeder van Renske was, maar ook een vrouw. Veel te lang had ze die kant van zichzelf ontkend, gevangen in haar zelfgebouwde kooi. De tijd was aangebroken om de tralies af te breken.

Hoe moeilijk het haar ook gevallen was, ze had Henk en zijn ouders duidelijk gemaakt dat ze niet meer op deze manier verder wilde. Ze wilde samen met haar dochter opnieuw beginnen. Ze had haar hart ook bij haar zusje Liz en haar vriendin Nikki van Houten gelucht. Aan de laatste had ze gevraagd of Renske en zij tijdelijk bij haar mochten intrekken, totdat ze een eigen woning toegewezen zou krijgen. Nikki, zelf een alleenstaande moeder, had gelukkig niet lang over een antwoord na hoeven te denken. Ze waren bij haar van harte welkom.

Natuurlijk had zowel Renske, die vlak voor de scheiding vier jaar geworden was, als Henk het moeilijk met de veranderingen. Om Henk en zijn ouders tegemoet te komen, spraken ze met elkaar af dat Renske elke vrijdag tot en met de zaterdagmiddag bij Henk zou doorbrengen. Bovendien bleef Renske op de maandagen voor en na schooltijd naar opa en oma Leenders gaan. Die verweten Marijke de scheiding, maar ze hielden hun verwijten voor zich als Renske in de buurt was.

De bezoeksregeling verliep de eerste paar maanden stroef, niet in de laatste plaats door Renskes emotionele buien en Henks stuurse reactie daarop. Bij Nikki thuis verliep alles daarentegen op rolletjes. Als Marijke 's avonds thuiskwam na Renske bij haar opa en oma of oppas Anne te hebben opgehaald, stond daar het eten klaar. Het was net alsof ze tot kostwinner was uitgeroepen in het ineens ontstane gezinnetje. De rol die ze toebedeeld had gekregen, verschilde echter zodanig van haar oude dromen en idealen, dat ze zich nog niet echt gelukkig kon voelen.

In een opwelling had ze in die periode de stoute schoenen aangetrokken. De relatie van Alex was al enige tijd voorbij en ze had het voor elkaar gekregen een afspraakje met hem te maken. Nikki en Liz vonden het prachtig. Ze hadden gezegd dat nu ze eindelijk

een vrije vrouw was, ze ook moest genieten van het leven. Helaas bleek tijdens het uitje dat haar fantasie een loopje met haar genomen had. Alex mocht er dan goed uitzien, hij zette net zo veel bier weg als Henk. Hij praatte aan één stuk door over zijn werk, over wat hij allemaal wilde bereiken, hoeveel geld hij wilde verdienen, wie en wat zijn carrière in de weg stonden... Nerveus om het verloop van het afspraakje had Marijke haar voornemen om geen alcohol te drinken overboord gegooid. Aangemoedigd door de drank had ze zich laten verleiden de nacht bij Alex door te brengen.

Het was onwennig geweest om na de slepende relatie met Henk een andere man te kussen, om vreemde handen op haar borsten te voelen. Ze kon er niet van genieten. De biersmaak van Alex' mond deed haar te veel aan Henk denken en zijn gretige handen kwamen niet eens in de buurt van wat ze over hem gefantaseerd had. Gedesillusioneerde was ze de volgende morgen met de metro en bus terug naar huis gevlucht. Daar was Renske haar zó innig om haar middel gevlogen, dat ze beseftte dat deze escapade veel te vroeg voor haar dochter geweest was. En voor haar ook.

Pas nadat ze al een half jaar bij Nikki en haar dochter woonde, had ze een aanbieding voor een eigen woning gekregen. Het was een maisonnette op de eerste etage van een groot complex. Dit hield in dat het huis een beneden- en een bovenverdieping had. Zonder enige bedenkingen had ze de woning geaccepteerd. Haar ouders waren eindelijk een beetje bijgedraaid en hadden haar geholpen met het inrichten ervan. Voor de emotionele Renske was wederom een moeilijke tijd van aanpassen aangebroken. Marijke deed alles wat in haar vermogen lag om tegemoet te komen aan haar kind. Ze durfde niet eens uit te gaan tijdens haar vrije vrijdagavonden, bang dat Renske haar nodig mocht hebben. Gelukkig begon haar toewijding en de terugkerende rust bij Henk en zijn ouders vruchten af te werpen. Eindelijk durfde ze te stellen dat ze haar leven weer op de rails had.

“Heeft Chausz bezoek?”

De stem van Karel Schiebroek haalde Marijke uit haar overpeinzing.

“Uh... Ja, Hartman en ene Robert Hill”, antwoordde ze zonder hem werkelijk aan te kijken.

“Denk je dat het lang gaat duren? Want ik moet hem echt vanmorgen nog spreken.”

Marijke wist dat Schiebroek een vervelende doordrammer was die zich niet zomaar liet afschepen. Zelfs als God in hoogsteigen persoon bij Chausz op bezoek was, dan nog kon Schiebroek iets hebben wat absoluut voorrang had. Ze wierp hem een verstoorde blik toe.

“De rest van de morgen denk ik. Ed is na de lunch weer beschikbaar.”

“Heb je dat verslag overigens al voor me getypt?”

Met een zucht stuurde Marijke haar gedachten de laan uit. Knappe bezoeker of niet, het werk ging door.

In de kamer van Ed Chausz namen de heren plaats aan de vergader-tafel. Robert staarde naar buiten. Het zien van Ed Chausz' secretaresse had hem een aangename prikkeling bezorgd, een gevoel dat versterkt werd door de aanraking van hun handen. De uitdrukking in de ogen van deze Hollandse schone en de blos op haar wangen hadden hem op slag verteld dat ze geïnteresseerd in hem was.

“Robert?”

De stem van Hartman haalde hem uit zijn overpeinzing. Ed Chausz, de manager van de Onderzoeks- en Ontwikkelingsafdeling van Polyac, hield met vragende blik de koffiekant omhoog. Hij knikte instemmend en grijnsde in zichzelf. Koffiedrinken op kantoor was in Nederland meer dan een gewoonte, het was een ritueel! Godzijdank smaakte het hier stukken beter dan in zijn vaderland. Hij schudde het beeld van de aantrekkelijke secretaresse van zich af en ruilde het in voor de overzichten van cijfers voor het reorganisatieplan voor Polyac. Het voordeel van het vergaderen met Hartman en Chausz was voor hem dat ze beiden Engelstalig waren. Had deze Marijke van den Berg misschien Engels bloed, schoot hem vervolgens door het hoofd. Haar woorden waren accentloos over haar lippen gerold. Maar dat deed er nu niet toe, wees hij zichzelf terecht. Hij was hier om de reorganisatieplannen van het bedrijf door te nemen.

Aan het einde van het eerste halfjaar in haar eigen huis snakte Marijke ernaar uit te gaan. Ze had gehoord dat de dancing van het

Carlton hotel een gezellige gelegenheid was. Daar vlakbij was een bushalte, zodat ze zou kunnen vertrekken op elk gewenst moment, als ze de vertrektijden van de bus maar in de gaten hield. Ook al was het moeilijk om Renske weer achter te laten, toch wist ze dat als ze niet af en toe aan haar eigen ontspanning dacht, ze knettergek zou worden. Ze vroeg aan Liz of ze zondagavond op Renske wilde passen en wachtte tot haar kleine meid vast in slaap was. Om kwart voor tien stapte ze in de bus. Die deed er twintig minuten over van haar woonplaats naar de stad waar het Carlton gevestigd was. Met gesloten ogen leunde Marijke tegen de rugleuning van de stoel. Als ze de laatste bus terug zou nemen, zou ze er iets meer dan twee uurtjes uit zijn. Weinig. Ze hoopte met hart en ziel dat het Carlton gezelligheid te bieden had.

Bij de ingang van de dancing betaalde ze het entreegeld. Ze nam een handjevol consumptiemuntjes en stapte naar binnen. Het was niet bijzonder druk. Ze speurde de zaal af op zoek naar een zitplaatsje en zag dat bij de bar een kruk vrijkwam. Daar nam ze plaats en bestelde een gin-tonic. Het bitterzoete drankje verdreef de kou uit haar. De muziek beviel haar en ondanks het feit dat ze alleen was, stroomde een ontspannen gevoel haar lichaam binnen. Nu was ze dan een vrije vrouw, met haar eigen huis, haar eigen leven. Naast haar werk en dochter wijdde ze zich volledig aan het schrijven. Ze bekeek de entourage van de dancing en bedacht dat ze die misschien in het verhaal waar ze aan werkte kon gebruiken. Ze nam de kleuren goed in zich op, het soort muziek, de sfeer. Ze leegde haar glas en op het moment dat ze dit neerzette, voelde ze een hand op haar schouder. Achter zich hoorde ze iemand in het Engels zeggen: "Hé... Jij bent toch de secretaresse van Ed Chausz?"

Marijke draaide zich om en keek verbaasd in de ogen van Robert Hill. Het viel haar meteen op dat hij ook nu formeel gekleed ging. Deze keer was zijn kostuum echter niet antracietgrijs, maar donkerblauw. Haar wangen begonnen te gloeien en ze glimlachte.

"Je hebt een goed geheugen."

Over haar schouder leunend bestelde hij een 'scotch on the rocks' en iets voor haar als ze dat wilde. De subtiele geur die hij droeg, drong zinnenprikkelend haar neus binnen. Ondanks haar gloeiende wangen bezorgde die haar kippenvel. De vraag van de

barman, of ze nog een gin-tonic wilde, antwoordde ze met een instemmende hoofdknik.

“Klein wereldje”, glunderde Robert. “Proost.”

“Proost. En ja, als je met de wereld de Randstad bedoelt, die is relatief klein”, schudde zij uit haar mouw.

Robert wierp een onderzoekende blik op hun directe omgeving. Voor hem was het ontmoeten van deze vrouw als een godsge-schenk. Al bij de eerste aanblik op kantoor bij Polyac had ze het jachtinstinct in hem ontwaakt. Toch was er iets aan haar dat hem een onzeker gevoel bezorgde. Zijn instinct waarschuwde hem dat ze een ander soort vrouw dan Jill was, niet het type dat zich zomaar in een avontuurtje zou storten. Eigenlijk dus helemaal niet zijn type, maar toch... Bevreemd stelde hij ook nog eens vast dat het feit dat zijn verschijning zo vlakbij haar niemand leek te storen, hem buitengewoon veel goed deed.

“Je gaat me toch niet vertellen dat je hier alleen bent, hm?”

Marijke glimlachte fijntjes.

“Ik ben alleen, ja. Heb je daar problemen mee?”

Hij grijnsde. Ze moest eens weten hoe geruststellend haar antwoord voor hem was!

“Nee hoor, des te beter. Kom je hier wel vaker?”

“Nee, dit is de eerste keer. Maar het is wel gezellig, vind je niet?”

Hij nam een slokje van zijn glas en knikte.

“Ja, vind ik ook. Woon je hier in de buurt?”

Zijn nieuwsgierigheid streefde haar ego. Desondanks waakte ze ervoor hem een rechtstreeks antwoord te geven.

“Niet in de buurt, nee.”

“Hoe ben je dan hier gekomen? Toch niet met de auto, hoop ik, anders zou je niet moeten drinken.”

Ze snoof om zijn bedillerige opmerking.

“Ik ben met de bus.”

Haar antwoord ontlokte een kreet van verbazing aan hem.

“Met de bus? Wie neemt er nu de bus als ze uitgaat!”

“Ik”, sprak ze simpel en verduidelijkte: “Lekker gemakkelijk: geen parkeerproblemen, geen problemen als ik iets anders dan limonade wil drinken. Wat wil een mens nog meer?”

Robert leek haar reactie ronduit amusant te vinden.

“Dus je hebt geen auto.”